

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Tecaj X.

V Ljubljani 20. veliciga serpana 1857.

List 34.

K Jezusu.

Zdaj, o Jezus ljubeznjivi!
Te v resnici ljubil bom?
Kakor dolgo še v dolini
Solz preživel tukaj bom?

Toljkrat, Jezus! prideš k meni
Toljkrat Te prejeti smem;
Pa tej gnadi nezrečeni
Vedno se vstavljati vem. —

Koljkrat že sim ti obljubil,
De Te več ne bom žalil.
Koljorkrat pa sim obljubil,
Oh, še večkrat sim grešil!

Gnade, ktere mi daruješ.
Oh, kak naglo jih zgubim!
Če še toljkrat me blaguješ,
Vender spet Te zapustim.

O moj Jezus, serčno — mili,
Teža grehov me skerbi.
Teža grehov — ta me sili
Britko solze jokati.

Kdaj bo konc pregrehe moje?
Kdaj Te žalil več ne bom?
Kdaj serce pregrešno svoje
Vsiga greha očistil bom?

Strah in groza me obhaja
Ko pomislim grešni stan —
Al kak gnada me obdaja —
Sam'ga sebe me je sram.

O de bi že skorej enkrat
Grešno nagnjenje vkrotil!
De bi nikdar in nobenkrat,
In nikolj več ne grešil!

Prosim, torej Jezus mili!
Naj samo za Te živim;
Prosim, smili se me, smili,
De nikdar več ne grešim.

Janez.

Zamurka Marija Ana Fadalkarim.

(Dalje.)

Le še nekoliko ur dneva je bilo. Gledala in klicala je za popotniki, ki so se oddaljevali, ali za njimi iti ni mogla, ker od dolge hoje po razbeljenim pesku se je bila koža na nogah v dve veliki rani spremenila. Ko je bilo vse upanje do tih neusmiljenčev zginito, je deklica vender le še jokala in klicala ter se nadjala, da jo bo saj kdo drugi slišal in ji v pomoč pritekel. Ubožica! ni vedila, da se znajde v tako samitnim kraji, ki nima drugih prebivavca razun divjih zver. Dobro se spomni, ko je do večera klicala, da ni vidila ne sence človeške stvari; ko se je pa mračilo, se je na njeno vpitje v veliki dalečini rjojenje leva zaslišalo. Na ta glas, ki ji je bil dobro znan, je spoznala svojo nevarnost, se je še bolj obupljivo, pa čisto natihama jokala, brez stoka, brez glasů, da bi ne dala zverim priložnosti, jo zaslediti.

V tem prihaja zmiraj gostejši noč. Oh, žalostna noč! K sreči je bila sirotica še premlada, svoj žalostni stan na dolgo in široko preudarjati. Ni čutila družiga, razun bolečin na nogah, siln strah pred zvermi, katerih tuljenje je vso noč slišala, zdaj bolj blizo zdaj bolj od deleč, pregrozno žejo brez kupljice vode, brez sadu, brez ohladila. Kdor je slišal iz njenih lastnih ust popisovanje te strašne noči, ne more zapopasti, kako jo je mogla prebiti do svita; ne more se drugi razlog najti razun previdnosti Božje, ki je bdela nad njo. Pač si velik, o Gospod, in tvoja mogočnost in usmiljenje nima konca! Š tisto vsigamogočno roko, ki pelje solnce rameno od jutra na večer, ali studenec z gore v

morje, si otel tudi to deklico po tolikih nezgodah in jo pripeljal k hladnemu potoku sv. kersta.

Ko je Bogu dopadlo, se je prikazala jutranja zarja in z njo ob enim tudi pomoč. Sirotica še enkrat odpre svoje trudne oči, kakor de bi se poslednjikrat hotla na luč sveta ozreti, kar vidi ne deleč od tam zamurea popotvati, kateri se je s skerblijivostjo na njo ozerl, viditi, če je živa ali mrtva. Otrok se gane ... bila je našla takrat človeka, ki je usmiljenje čutil. Bil je sužinj, ki je kakor predstražnik sel pred bogatim kupcam. Priteče k napol ugasnjenimu otroku, pa nobene reči nima, da bi ji zamogel kako ohladilo podati. Počaka da karavana za njim pride. Znati je, da njegov gospodar bi se bil malo za zaverženo zmenil, ali usmiljeni sužinj ga je tolikanj prosil, da ga je k usmiljenju ginil. Reče ji dati kakiga ohladila, jo ukaže na kamelo posaditi in dalje popotva. Ko pa pride do perviga mesta, najdenko na terg postavi in jo za malo ceno prodá, ter se znebi sebi nadležniga dela usmiljenja.

Novi gospodar ni bil dosti zgoдей pomislil, da ima deklica le slabo moč in slabo zdravje, torej jo berž zopet na prodaj postavi in jo drugimu v roke spravi, kateri pa hitro ravno tako stori. Tako je imela nanagloma toliko gospodarjev in je bila tolikrat vnovič prodana, da se sama več ni spomnila ne števila tacių sprememb, ne kako so si med seboj nasledvale. Stehernimu je bila všeč njena bistrost in odkritoserčnost, ktero je razodevala, njeno zunanje, ki je razumnost kazalo, in zlasti prav mala cena, za ktero je bila vselej ponudena, in torej je bilo vselej kupcev za njo. Ali vsak je hitro sprevidil, da je od prodajavca okanjen, ker jo je spoznal kakor skaženo robo, ki jo je večkrat mogel pod ceno zopet v denar spraviti, in ker se ni mogel nad prodajavcem zmaševati, se je maševal nad ubogim otrokam. Torej je mogla sirotka zraven družih sužinjskih nadlóg še svojo bolezen in slabost skrivati, kolikor je mogla, da bi si svoje revšine z divjašino še bolj ne zvikšala, zakaj pomoči za svojo nadlogo nikjer ni našla, in tudi usmiljeniga serca ne.

Eden njenih gospodarjev pride z našo Fadalkarimo poslednjič celo na terg do Aleksandrije, in prodá jo nekemu turku, kateri jo vzame seboj v Carjigrad ali Konstantinopolj. Tukaj je bila ta uboga afrikanka pervikrat na evropski zemlji. (D. sl.)

Is pisma

gosp. misijonarja Mat. Kirchner-ja iz Hartuma.

Pisano v osmini sv. Rešnjiga telesa.

Tvoje verstice od 25. sušca sim prejel v vel. travnu in sim se nad precej vgodnimi naznanili zastraen naših zamurcov razveselil. Prosil bom kakor dosihmal blagoslov Gospodov nad te nežne sadice in njih skerbnika... Morebiti se vender še spolni moja naj ljubši misel ter se napravi v Rimu zamursko sobivališče, kjer bi se vsi po Evropi raz-

kropljeni zamurci po enaki osnovi za njih prihodnost pripravljali. Neki O. frančiškan v samostanu „della Palma“ v Neapelnu ima majhno šolo 11 zamurčkov, ki jih hoče za naš misijon odrediti in je k temu že poterjenje od gospod provikarja prosil, katero se mu tudi ne bo odreklo. Zamurskih deklic se že toliko v Evropi odreja, da bi se zamogla velika zamurska naselba ob Beli reki napraviti; upam, da tako bodo zamogli naši keršanski mladenčci tudi keršanske zakone sklepati, bojim se pa, da bi po samostanih zrejene zamurke ne bile več zadovoljne s svojo domačijo. Parske šolske sestre so se ponudile, da bi čez nekoliko let z nekim številom zamurskih deklic sem prišle; leté bi zamogle tudi druge po Evropi raztresene zamurke pod svoje peruti vzeti. Ali uboge sestre! Ali ne bodo kje tukaj serčnosti zgubile? Viditi je, da je popotni gospod Daninger stan zdravja v misijonu kakor prenašljiv popisal; tako je res z gnado Božjo; tatorno preudarjeno, pa z zdravjem nikoli ni bilo hujsi, kakor od lani, to je, odkar je tukaj kolera divjala. Nobeden zmed nas ni čisto odšel; merzlice so bile tako dolge in hude, kakor se nikoli ne; po cele mesce je večkrat vse delo zastalo. V svečanu je bilo nekaj prejenjalo, o prihodu novih misijonarjev v suseu se je terpljenje vnovič začelo, in čudno je, da ravno stareji misijonske družnike je nar delj položilo, trije se dozda niso okrevali. Jest zamorem reči, da sim od vel. serpana 1856 do pred malo dnevi skorej neprenehama bolehal, kar se vé da je moje moči čisto vzelo, in sim zdaj invalid. Tudi Gostner, desiravno je bil tako dolgo na spremenjavi obneha v Egiptu in pušavi, je mogel vendar naj hujsi merzlice prestat in so ga hudo poterle. Ob Beli reki so neki vsi zdravi. Naj bolje se je tukaj gosp. Gerbl deržal; njegova vsa primer-na telesna postava in dušni mir je večkrat iz mene besede izvalil: Vi v Sudanu še umreti ne morete. Le od nekaj časa sem je imel nekatere majhne merzlične napadke, med kterimi je pa še v šoli učil, maševal in meni hudo bolni-mu prijazno stregel. Sv. Rešnjiga telesa dan je hotel maševati, ali jutraj proti 3. me zbudi, rokoč: Merzlico imam. Poskusil sim žilo in sim vidil, da je nevarnost. Vročina se je v glavi strinjala, zgubil je zavednost; poklicem Gostner-ja, ki pri njem ostane, jest pa sim šel po sv. olje, ki je bilo viditi, da ga je nekoliko vpokojilo. Ali že čez pol ure nastopi kratko smertno rinanje, in ravno je sklenil ko zdravnik pride, in nam pravi, da bi ga noben pomoček ne bil mogel oteti... Gosp. Gerbl je tedaj mertev in je bil v dan sv. Rešnjiga telesa slovesno in med velikim milovanjem pokopan. Vsi smo bili pretreseni; zame je ta smert bitka zguba, ker zdaj je spet vsa teža na mojih slabih ramah, ki je bila poprej med nama razdeljena. Vender je nas vse ta misel tolažila, da ranjki, desiravno se le v začetku svojiga teka, je vender s svojimi čednostmi zrel bil za nebesa. Poznal si ga, in objubim, da si precej zapazil zaklad pohlevnosti, poniznosti, pokorsine, gorečnosti in tepe ljubezni do Kristusa v mladim mašniku. Njegov spomin je prijazno ljubezniva luč in nobena mračna senca ni šla za njim v večnost. Tako pohlevna, kakor njegovo življenje, je bila njegova smert, in bo zanesljivo tudi njegovo življenje unkray groba — pri Njem, ki jih blagruje, kteri so pohlevni in čistiga sereca. — Kako v Evropi le še zmiraj velikih nasledkov pričakujejo, ako zmed 3 duhovnov precej o prihodu ali pa kmal potlej 2 umerjeta? Tako je bilo dozda; zmed 29 duhovnov, ki so bili dosihmal tukaj, se jih je 6 nazaj vernilo, zmed družih 23 jih je 15 umerlo; ostane jih tedaj še 8. Ali ne bomo velikoveč mi in vsi previdni Boga hvallili, da se na 3 misijonih seme Božje besede ohrani, kakor majhno tudi je, desiravno mu s kervjo svojiga sereca prilivamo in ga s trepečimi rokami varujemo, da se ne pokonča! Misijonarji ob Beli reki svojo dolžnost spolnujejo, rokodelci tukaj ravno tako, dalje gre, če tudi počasi kakor ob bolnih nogah. Samo ako nam Gospod dodeli, da začetek duhovstva iz domačinov napravimo, potem zamoremo mirno oči

stheniti. Veliko saboto sim po obnovljenji kerstne vode kerstil precej odraseniga zamurca iz naroda Gog ob Beli reki (od kodar je tudi nar mlajši naših 3 zamurcov; Vr.); prejel je ime Janez evangelist (gl. 3. letn. nazn. št. 11) in je bil po gosp. Daningerji prevzet od sužnjjskih kupčevavcov, ki so ga bili od Nujcov prekupili. Ranjki gosp. Gerbl je bil kerstni oče ali boter upnimu mladenču, ki utegne kakih 13 let imeti, že precej dobro arabsko govori in kaže prav posebno glavo in veselje do podobarstva. Že dokaj podob svetnikov je naredil iz ilovice, ki so prav čedne, česiravno plošnato zamursko podobo razodevajo. Poznejši sim manjšiga, Jakopa, v smertni nevarnosti s pogojo kerstil. Njegov oče, Sirjan, ga je bil misijonu izročil, njegov kerst v Abisinii, domači njegove matere, je bil namreč dvomljiv. Kmal potem je umerl. Tako vender zmiraj s pomočjo misijona gredo duše v kraljestvo Božje na zemlji in v nebesih. Tudi se mi ne zdi majhna reč, da se Kristus oznanuje, malim vsak dan, velikim pa ob nedeljah in praznikih, in da se dan na dan spravna daritev Bogu daruje ter pospeševa usmiljenje in gnada za brezbožno srednje-afrikanško ljudstvo. Tako gremo mirno in v Boga zaupljivi svojo pot, ne išemo hvale svojih prijatlov, in se ne bojimo grajanja svojih sovražnikov, se ne bojimo celo, kar bi se tudi zamoglo zgoditi, da bi se sereca v Evropi za naš misijon ohladile; eno nas mora skrbeti; da bi svojo dolžnost spolnili. Molimo torej, da nam pride moč in razsvitljenje od križa, in vse se bo prav obnašalo. Roba iz Kranjskiga je v Aleksandrijo dospela, in je morebiti že dalje na potu. G. provikar res še to leto pojdejo v Evropo; ravno tako tudi Hansal, ki se je pred enim mescem z Gondokore vernil in meni v šoli pomaga. Nova velika kapela bo verjetno do velikiga Šmarna dokončana, in se bodo potem v nji svete opravila obhajale, česar se vsi veselje, zakaj stara je soparna, tesna in zaduhla. Od Klančnika sim zvedil, da pri misijonu sv. Križa deleč na okrog zemljo obdeluje, in morebiti že prihodnje leto ne bo več treba žita tje gori pošiljati. Gospod Možgan, ki tudi hoče Evropo obiskati, ima pomočnika serčniga gosp. Lanca. (Pristavek. Mislimo, da častitim bravcam nar bolj vstrežemo, ko jim žalost in veselje tega misijona naravno razodevamo, ki našo deželo tako mično zadeva. Nesreče in težave, kakor smo že rekli, tistiga ne ostrušijo, kdor ima poklic, ampak mu še le več serčnost dajejo. Vred.)

Keršanska serčnost in jakost katoliškiga duhovna.

(Iz nekiga stariga lista.)

Bilo je zadnje leto carovanja Pavla I. Ves punt na Poljskim je bil že potihnil, in car si je bil že s svojim blagodušnim obnašanjem in ravnanjem sereca vsiga poljskiga ljudstva pridobil, ko nekteri nemirniki ljudstvo zopet začenjajo podpihovati, in zoper cara puntati. Car to zvé in dá berž sumljive prijeti, v Petrograd pripeljati in tam zapreti. Naj imenitniši med jetniki se ni dal nikakor prisiliti, da bi le nekoliko povedal od svojih pajdašev in njih namenov. Zatorej se ga v neko globoko in temno ječo zaperli. Tu vender ni bil kaj zdrav zrak, in jetnik, navajen v lepih in snažnih hišah stanovati, tako nevarno zboli, da prosi za spovednika, ki bi ga na smert pripravil. Vlada mu odloči za to nekiga v Petrogradu stanovajočiga francoskiga duhovna, Abbé Pinguilli imenovaniga, kteri je zavolj svojih lepih čednost naj imenitnišim mesta Petrograškiga in tudi carju samimu dobro znan bil.

K temu duhovnu pride tedaj nekiga dué carjev tajnik, grof Kutajsov, in ga pelja k unimu jetniku, da bi ga spovedal. Po dokončani spovedi grof duhovna zopet odpelja, pa ne na njegov dom, temuč naravnost k carju. Car duhovna prijazno sprejme, in ko se nekoliko časa pogovarjata, od njega iše, da naj mu pové, kar je uni jetnik gledé

na politiške reči pri spovedi razodel. Duhoven, že siva glava, ves stropeče, ko taki ukaz zasliši, vendar se boril zopet zbrhlta in takole carju odgovori: „Veličanstvo, od uniga človeka jez zdaj dosti manj vem, kakor sim vedil od njega, preden sim ga vidil“. — „Ti se prederzneš, reče na to car ves razkačen, mojimu ukazu se zoperstavljaš? Jez ne tirjam tega od tebe iz radovednosti, temuč de se nebi nepotrebno veliko kervi prelivalo, in de bi se velika nesreča, ki žuga, odvernila; povej tedaj, kar veš, čo ne, te bom k temu dal prisiliti“. — „Milostivi car, moje življenje je v tvoji oblasti“, odgovori mirno Pingvilli, al moja duša je za večnost stvarjena; moram tedaj v tem le Bogu pokoren biti, v drugim vendar sim ti vselej in čisto vdan. Moje usta, kakor usta vsakiga katoliškiga duhovna, veže za večno zavezo zakramenta sv. pokore. Muke in tudi smert bodo, kakor od Boga upam, ravno toliko pri meni opravile, kolikor so premogle pri mučeniku moje cerkve, sv. Janezu Nepomucanu. Njega zdaj v duhu gledam, in prizadeval si bodem, njega do smerti nasledovati“. Car nekoliko časa duhovna mirno v oči gleda, potem pa nekterokrat po izbri doll in gori gre; že misli duhoven, de mu je zadnja ura odbila, ko car na enkrat pred njim obstoji, grofa Kutajsoviga pokliče in mu, duhovna za roko derže, pravi: „Odpeljite tega duhovna zopet v njegovo stanovanjše; dozduj sim ga spoštoval dobriega človeka, zdaj pa ga častim pobožniga in še več“.

Tako se je počastilo zvesto spolnovanje naj svetejši dolžnosti duhovniga stanū. J. Pavalec.

Bog nam da! takih šolarjev kakor je bil zveličani Herman!

Ako želiš vediti, ljubi bravec! kako dobrotna je blaga Marija Devica pobožnim otrokam in vsim čistim, nedolžnim dušam, ki jo sinovsko časté, ozri se v življenje zveličaniga Hermana, kateri je pred več ko 600 leti v Kolinu ob Rajni živel. Bil je detek ubožnih staršev, pa ves pohleven in radovoljen k vsimu, kar so mu starši zapovedali. Zmiraj je bil vesel in dobre volje, nič pa ni vedil od vternosti ali vneemarnosti in svojeglavnosti; ni je bilo nikoli slišati hudo besede iz njegovih ust, vedno je bil srmožljiv in prav lepiga obnašanja. S sedmim letam je začel v šolo hoditi, in je s posebno pridnostjo prav dobro napredoval. Njegovi pobožni starši so ga zgodej učili preblago Marijo Devico ponižno častiti. Globoko v serce se mu je vsadilo to čenjenje. Njo, Devico naj modrejše je v molitvi pomoči prosil, preiden je v šolo šel, pa tudi svoje učenje in vse svoje majhne opravila je nji daroval. Tudi čas svojiga šolskiga praznovanja je nji daroval. Njegovi tovarši so se o prostih dneih ali vakancah igrali, Hermanček pa je v bližnjo cerkev Marije Device smuknil. Tam je bila lepa podoba Matere Božje z usmiljenim Ježuškom. Pred to podobo je Herman pokleknil, in se prav po detinsko pogovarjal — zdaj z Materjo, zdaj z Božjim detetam. Večkrat je daroval Detetu Jezusu kruh in jabelka, ki jih je dobil od staršev. Visoka nebeška Kraljica je imela veliko dopadljivost nad ljubeznijo in pobožnim sercam nedolžniga otroka. Nekiga dne spet prinese Herman lepo jabelko svoji ljubi Mamki Božji in jo prav priserčno prosi, naj bi saj sprejela to darilce. In glej! kar precej podoba roko stegne in darilo vzame. To fantiča nezmerno veseli; njegovo spoštovanje in ljubezen do Božje Matere je bilo čezdalje še le več. Pa tudi Marija je bila proti njemu čezdalje še bolj in bolj blaga in milostljiva.

Nekiga dne ko ni bilo šole, se po svoji navadi zopet podá v cerkev, de bi pri svoji ljubi Materi in njenim presvetim Detetu priserčno veselje in kratkočas imel. Na enkrat zagleda nebeško Kraljico v svitlim sijanju; zraven nje je stal sv. Janez v podobi majhniga fantiča in se je z usmiljenim Ježuškom igral. Herman je ostermel in se presilne,

nedopovedljive nebeške lepote ni mogel nuzgledati. Ker Herman ni maral za družih otrok igrače, temuč je v cerkev k Jezusu in Marii hodil, mu je pa Marija kratek čas napravila. Poklicala ga je k Jezusu in sv. Janezu in smel je ves popoldan tam ostati in se z njima kratkočasiti. To se je godilo na cerkvenim koru, kamor je bil s pomočjo Marije Device čez železno omrežje zlezel. V znamenje, de bo mogel naslednjic tudi marsikaj zavoljo Jezusa terpeti, preiden se zamore za vselej z njim skleniti, je bil lazijoč čez omrežje dobil neznatno rano, ki mu je pozneje obilne bolečine delala. Zvečer mu Marija spet roko podá in Hermanček se s težkim sercam loči od presvetiga Deteta ter čez omrežje s kora gre. Pravil je potlej, de za nebeško veselje, ki ga je takrat vžival, bi si človek jezero rin dal rad vsekati. Preblaga Marija Devica je nedolžnima Hermančku še veliko veliko veselja napravila in dobrót skazala, kar zamoreš najti v bukvah: *Legende von den lieben Heiligen v. G. Ott (Regensburg 1854.)* — Herman se je pa tudi enacih milost vredniga storil; živel je prav kakor anjele. Svoje telo je terdo imel, se je veliko postil, le malo in na terdim spal, in kamen je pod glavo deval. Njegov pregovor je bil: „Čas sedanjiga življenja je čas pokore“. Zraven tega je pa sam sebe imel za ubožiga grešnika in je bil ves ponižen. Nekiga dne je rekel kmetu: „Na obraz me vdari!“ Ta se čudi, ne vedoč, čemu bi ga bil; Herman pa mu reče: „Ker sim stvar polna grehov in gnusobe. Nikoli nisim tako zaničevan, kakor zaslužim biti“. Imel je pa Herman veliko skušnjav in terpljenja prestati. Bil je Herman tudi mašnik in pobožim muih in je potem še le svetejši živel. Lepo pobožno je l. 1236 v Gospodu zaspal. Na njegovim grobu so se čudeži godili, in ko so čez nekaj časa njegovo telo odkopali, ga drugam prenesti, je bilo še celo in lepo kakor de bi bil živ. — Bodi nedolžin in časti Marijo Devico, mladi kristjan! tudi tebi se bo dobro godilo.

Ogled po Slovenskim.

Iz Notranjskiga cerkniške dekanije. Draga Danica! Donašaj nam iz vsiga Slovenskiga prav veselih naznanil, ker tu in tam še luč uterjenih pravovernih kristjanov gori, katerih duh je le za Božjo čast vnet. Ker pa od loške okolice ni skorej nikoli v misel vzeto, torej mi ne bodo dragi bravci zamerili, ako nekatere reči v misel vzamem.

Več Slovincam je dobro znano cerkniško jezero, ktero je skor slednje leto suho. Po zimi je dovelj vode; dokler ni zmerznjeno, se voziš po dolgim in širokim, kamor hočeš; in kadar je zmerzlo, greš in se pelješ po ledu ravno tisto šerjavo, kakor je zdaj popolnoma suha in je tudi po navadi iz cele ravnine lepa senožet. Letas je vsa pokošena in naši kmetovavci so veliko tavžent centov merve domu navozili.

Na tej lepi ravnini pa je mala višava, kamor nikoli voda ne doide; imenuje se Otok. Na tem otoku že davnej ljudje prebivajo, 11 gospodarjev namreč, ki imajo svojo podružnico, to je, cerkev, ss. Primožu in Felicijanu posvečeno, ki je bila pred 300 leti zidana in tako že za sveto duhovne opravila nepripravna. Pa kaj storé ti vasčani? Pred nekaj časam se snidejo in se pogovoré med seboj, ter s privoljenjem duhovskih in deželskih gospodov napravijo novo strešje ali cimper in streho s ceglām krito, obok ali velb in oba stranska altarja nova. K temu posvečevanju je bila kaj vesela nedelja 19. mal serp. t. l. namenjena, ko so bili naš prečastiti gospod Franc Anžlovar, fajmošter in dekan s svojimi tremi duhovnimi pomočniki sem prišli to duhovno opravilo, blagoslovljenje cerkve opraviti. Bilo je tudi še več družih gospodov duhovnih pričujočih. Lepo je bilo viditi, toliko vernih, iz 3 fará zbranih pri blagoslovljenju ali žegnovanju cerkve, in kako ginjeno je bilo ljudstvo pri pridigi, ker so s prijaznim ogovorom prečastiti gospod dekan razložili v poduk vernim poslušavcam cerkvene šege ob tej zadevi, in življenje obéh

patronov te cerkve, in kolika pomočnika sta za vse verne kristjane, kateri po njunim zgledu živé, in de imajo tud upanje, se z njima enkrat v nebesih veseliti, kjer je večno plačilo pripravljeno za vse tiste, ki se poganjajo za Božjo čast.

Ali tudi 26. mal. serpana je bila kaj vesela nedelja za celo bloško faro. *) Ljubi bravec Danice! tudi tukaj se boš začudil, kaj se godi. Komej devet ura odbije, kar se začnejo možnarji nad farno cerkvijo glasiti, in zvonovi verne cele fare buditi k posebnemu cerkvenimu opravilu. Gospod dekan, že prej imenovani, z več gospodi začnejo v cerkvi čakajoče verne opominjati, de naj se podajo pred duhovnišnico ali farovž, svojimu cerkvenimu in farnimu pomočniku, sv. Mihaelu na proti, kar se tudi zgodi. Med streljanjem in zvonjenjem ga vzdignejo, in ga med duhovskim petjem pred cerkvene vrata prinesó, kjer je bil pokropljen in potem na novi altar postavljen, potem je bil veliki altar blagoslovljen, sveti zakramenti tudi iz maliga altarja prenešeni, in začela se je z leviti sveta maša. Med mašo so stopili gospod dekan tudi na novo leco, s ktere so bloške farmane opomnili, kako de so pred 7 leti še le začeli cerkev razširjati, ktero so bili tudi gospod dekan blagoslovili, ali stala je dozdaj prazna, samo toliko, de se je služba Božja zamogla opravljati, to leto pa je dobila tudi velikiga in dva mala altarja, in sicer veliki je k časti svetimu Mihaelu, mali eden svetimu Alojzju, in eden Marii, čisti Devici.

Razložili so tudi vse podobe, male in velike cele cerkve, in kako naj verni z zaupanjem prihajajo v Božjo vežo svetnike častiti, de na pomoč Božjih izvoljenih casno in večno srečo dosežejo. Potem je bilo darovanje ali ofer, kterimu se je veliko ljudi z veseljem pridružilo, in potem daritev svete maše v družbi častitih gospodov.

Oh veselje je bilo, verne domače in tudi vnanje odzunaj po svetih končanih opravilih slišati, ko so se pogovarjali od veseliga dneva. Koliko terpljenja je bilo na Blokah skoz vsih 7 let pri farovžu, kateri je nov in zdaj čast vsih farmanov ter spričuje kako oni svojiga gospoda časte in spoštujejo, in veliko dela in stroškov so djali, smo imeli za cerkev, ali kakor je pregovor: „po dolgim terpljenji, pride veselje“, zares, prav zares, vse je pozabljeno; danes je dan, ki ga je Bog nam pripravil. Spomnili so se tudi, kar je sam pisavec slišal, de marsikteri zmed umerlih bratov in sester, kateri so že v krilu črne zemlje, je želel tega dneva ućakati, de bi bila cerkev z altarji ozalšana; ali šli so, — ne glas pridigarja ne orgel jih ne bo sklical k temu sv. opravilu, ampak še le glas angelske trobente v dan poslednje sodbe.

In tako smo v eni dekanii dve nedelji praznično obhajali, želimo pa tudi še, česar je močno težavno pričakovati v naši okolici, naj bi tudi po drugih farah Božji duh verne kristjane spodbudil, de bi začeli, ako se ne dá kaj noviga delati, vsaj še to, kar stoji, popraviti, sicer bomo deleč deleč za drugimi ostali, kateri še za Božjo čast čujejo. Z Bogam.

Gregor Intihar,
posestnik.

Razgled po keršanskim svetu.

Na Dunaji so 9. t. m. v cerkvi „Maria Stiegen“ začeli slovesno bratovščino ali družbo katoliških mladenčev. Mladenči so stali okrog altarja Marije Device, ki je bil ves z lilijami ozalšan in vsa cerkev je bila obilno razsvitljena, duhoven pa jih je podučil v primernim ogovoru zastran namena in koristi te družbe, in je razložil dolžnosti družnikov. Vsi mladenči so na glas obljubili, de

hočejo Bogu in njegovi cerkvi zvesto služiti in si na vso moč za čistost serca prizadevati. V tem je zaznamnjan poglavitni namen te koristne družbe. Blagoslovljene so jim bile potlej podobe Marije Device neomadežaniga spočetja, sv. Jožefa in sv. Alojzja, namenjene za njih zbornico ali družbinsko stanico. Med sv. mašo so bili družniki obhajani. Potem je pridigar vis. čast. grof Coudenhove zopet v ogovoru popisoval sedanjo spačenost, nevarnosti, in kako potrebne de so mladenške družbe kakor zmed naj boljših pomočkov sv. vero ohraniti in se zapeljivosti obvarovati. Popoldne pa je spodbudno opravilo ta lepi početek dokončalo. Neki dosihmal protestanski mladenec se je zmoti odpovedal, katoliško vero spoznal in je vesel precej v družbo stopil. — V Ostrigonu so 2. t. m. sam kardinal in prvostolnik kerstili in birmali izraelca Leopolda Gross-a, c. k. vojskiga lekarja. — V Vukovaru so imeli k koncu rožnika ljudski misijon v velik prid ondotniga naroda; govori so bili v ilirskim in nemškim jeziku. Posebno ginljivo je bilo sv. Obhajilo otrok in obnovljenje kerstne obljube, pri čimur sta bila grof Eltz in njegova žena kakor prič in sta sama peljala otroke k Božji mizi. — „Univers“ piše zastran unih 500 usmiljenih sester, ki jih je rusovski car od prednika družbe remptoristic prosil, de 120 sester je že poslanih v Petrograd, drugih 380 bo nasledvalo. — V severo-amerikanski državi Jova je žetev velika, ali delavcev malo; 12 občin ima popolnoma dokončane cerkve, pa ne eniga duhovna ne, de bi sv. opravila opravljali in Gospodovo čedo pasel.

Drobtine.

Še zmiraj čudeži. Pri sv. Ani d' Auray na Francoskim se je pretečeniga mesca tole dogodilo. Mlada oseba iz Port-Louis-a je bila od 8 let sem na nogah tako hroma, de brez podpore ni mogla stopinje storiti, in roka je bila kakor omertvena na persi prilepena. Noben zdravnik in nobeno zdravilo nič ni zdalo. Obljubi se pa k sv. Ani, in ko je bila tje pripeljana in je 10 minut pred čudežno podobo klečala, čuti nekak pretres v sebi, in zdi se ji kakor de bi slišala besede: „Vstani, ozdravljena si!“ Res vstane in sterši, ko je zamogla iti in roko stegniti in obracati kakor je hotla. Nekaj minut pozneje gre k studencu, 100 stopinj od kapele, in se verne brez vsake pomoči in brez utruđenja. To se je 8. mal. serp. ob 3. popoldne pred veliko množico prič godilo. Naznanivec pravi: „Nikoli ne bom pozabil, kako sladko sim bil ginjen, ko sim vidil veselje ozdravljene in solze njeniga očeta, ko je ugledal svojo hčer popolnoma ozdravljeno“.

Besede zrelčaniga slušabnika Božjiga Petra Furérja.

Nič na svetu ni tako zanesljivo kakor Boga ljubiti, njemu dopasti, mu pokoren biti in vse zaupanje na njega staviti.

Kdor Jezusa ljubi, ne more nič terpeti v svojih mislih, besedah, djanjih, kar bi bilo tudi le kolikaj ljubezni Jezusovi nasproti.

Prosim te, poslušaj 4 prav nebeške učenice, namreč: Ljubezen, poterpežljivost, molčečnost, popolnoma ponižnost.

Ne stane že ravno toliko, ponižin biti; tri stopinje popeljejo na verh te čednosti. Perva: Ako človek iz celiga serca verjame, de je nar manjši zmed vsih ljudi. Druga: Ako radi vidimo, de tudi drugi od nas tako mislijo. Tretja: Ako smo zadovoljni, de slehern od nas nizke misli ima.

Tri reči smo svojim višjim dolžni: Njih volji podložnost; njih časti spoštovanje; njih osebi ali personi pa ljubezen.

Zadovoljnost je menjarnica, ki prav veliko nese.

Pogovori z gg. dopisovavci.

G. G. v M.: Za podobice, ki jih nam za zdaj primanjkuje, hočemo poskerbeti. — G. B. v R.: Milovaje povemo, de nismo prejeli dokončanja Vašiga spisa, ki smo ga željno pričakovali; se je tedaj mogel list zgubiti. Dopis naslednjič.

*) Glej poprejšnji list. Pustimo pa še naslednje verstice, naj sleherni vidi, kako so tudi goreci svetovni ljudje za cerkveno lepoto vneti. Vred.